

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 13/09-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. januára 2009 predbežne prerokoval sťažnosť L. R., nar..., toho času vo väzbe, zastúpeného advokátom JUDr. M. S., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uzneseniami Okresného súdu Košice I sp. zn. 2 T 116/2007 z 20. februára 2008 a zo 17. júna 2008, ako aj postupom a uzneseniami Krajského súdu v Košiciach č. k. 5 Tos 3/2008-1357 z 21. januára 2008 a č. k. 5 Tos 28/2008-1534 z 1. júla 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť L. R. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. augusta 2008 doručená sťažnosť L. R. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej

len „dohovor“) postupom a uzneseniami Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 T 116/2007 z 20. februára 2008 a zo 17. júna 2008, ako aj postupom a uzneseniami Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Tos 3/2008-1357 z 21. januára 2008 a č. k. 5 Tos 28/2008-1534 z 1. júla 2008.

1. Sťažovateľ v sťažnosti najskôr uviedol doterajší priebeh trestného konania týkajúceho sa obmedzenia jeho osobnej slobody:

„Uznesením... Okresného súdu Košice II zo dňa 25. 7. 2006... som bol... z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. b) Tr. por. vzatý do väzby. Väzba začala plynúť dňom 21. 7. 2006 o 12.15 hod.

Uznesením Krajského súdu... zo dňa 7. 8. 2006... bola... moja sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu zamietnutá.

Uznesením... Okresného súdu... zo dňa 29. 12. 2006... mi bola... predĺžená lehota trvania väzby o tri mesiace, t. j. do 21. 04. 2007. Moja sťažnosť proti uvedenému uzneseniu bola uznesením Krajského súdu... zo dňa 18. 01. 2007... zamietnutá.

Dňa 19. 04. 2007 podala prokurátorka Krajskej prokuratúry Košice v mojej trestnej veci obžalobu...

Dňa 09. 05. 2007 rozhodol... senát Okresného súdu... uznesením sp. zn. 4 T 44/2007-851 tak, že... odmietol obžalobu a vec vrátil prokurátorovi. Zároveň v ten istý deň Okresný súd... uznesením... rozhodol tak, že... ma ponechal vo väzbe.

Uznesením Krajského súdu... zo dňa 7. 6. 2007... bola... moja sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu zamietnutá.

Po odmietnutí obžaloby a vrátení veci prokurátorovi mi začala plynúť nová šesťmesačná lehota väzby... Spis bol doručený prokurátorky krajskej prokuratúry dňa 27. 06. 2007. Lehota trvania mojej väzby teda mala uplynúť dňa 27. 12. 2007.

Dňa 14. 12. 2007 podala prokurátorka Krajskej prokuratúry Košice v mojej trestnej veci obžalobu Okresnému súdu...

Dňa 4. 1. 2008 rozhodol senát Okresného súdu... uznesením sp. zn. 2 T 116/2007 tak, že podľa § 79 ods. 3 Tr. por. ma prepustil z väzby ihneď na slobodu.

Na základe sťažnosti prokurátorky Krajský súd... uznesením sp. zn. 5 Tos 3/2008-1357 zo dňa 21. 1. 2008 napadnuté uznesenie... zrušil a podľa § 79 ods. 2

Tr. por. ma ponechal vo väzbe z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. b) Tr. poriadku.

Uznesením senátu Okresného súdu... sp. zn. 2 T 116/2007-1382 zo dňa 20. 02. 2008 bola zamietnutá moja žiadosť o prepustenie z väzby ako predčasne predložená... Podľa § 244 ods. 5 Tr. por. ma súd ponechal vo väzbe.

Uznesením senátu Okresného súdu... sp. zn. 2 T 116/2007-1517 zo dňa 17. 06. 2008 bola... moja žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu zamietnutá.

Uznesením Krajského súdu... zo dňa 1. 7. 2008, sp. zn. 5 Tos 28/2008-1534 bola... moja sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu zamietnutá.“

Ďalej sťažovateľ uviedol:

„... V mojom konkrétnom prípade bola lehota trvania väzby predĺžená rozhodnutím súdu do 21. 04. 2007. Obžaloba bola podaná dňa 19. 04. 2007. Po podaní obžaloby okresný súd rozhodol o tom, že väzba trvá naďalej až dňa 09. 05. 2007. Z uvedeného vyplýva, že odo dňa 22. 04. 2007 do 09. 05. 2007 absentuje rozhodnutie súdu o väzbe.

Po odmietnutí obžaloby a vrátení veci prokurátorovi mi bola lehota trvania väzby predĺžená zo zákona do 27. 12. 2007. Obžaloba bola podaná dňa 14. 12. 2007. Po podaní obžaloby okresný súd rozhodol o tom, že väzba trvá naďalej až dňa 20. 02. 2008. Z uvedeného vyplýva, že odo dňa 28. 12. 2007 do 20. 02. 2008 absentuje rozhodnutie súdu o väzbe...“

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Okresný súd... v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 116/2007 uzneseniami zo dňa 20. 2. 2008 a 17. 06. 2008 porušil základné právo L. R. na osobnú slobodu zaručené v čl. 17 ods. 2 a ods. 5 Ústavy... a právo na slobodu zaručené v čl. 5 ods. 1 Dohovoru...“

2. Krajský súd... uzneseniami sp. zn. 5 Tos 3/2008-1357 zo dňa 21. 1. 2008 a sp. zn. 5 Tos 28/2008-1534 zo dňa 1. 7. 2008 porušil základné právo L. R. na osobnú slobodu zaručené v čl. 17 ods. 2 a ods. 5 Ústavy... a právo na slobodu zaručené v čl. 5 ods. 1 Dohovoru...“

3. Uznesenia Okresného súdu... sp. zn. 2 T 116/2007 zo dňa 20. 2. 2008 a 17. 06. 2008 ako aj uznesenia Krajského súdu... sp. zn. 5 Tos 3/2008-1357 zo dňa 21. 1. 2008 a sp. zn. 5 Tos 28/2008-1534 zo dňa 1. 7. 2008 sa zrušujú a Okresnému súdu... sa prikazuje,

aby L. R. prepustil neodkladne z väzby na slobodu.

4. *Sťažovateľovi priznáva náhradu trov konania.*“

2. V rámci prípravy predbežného prerokovania sťažnosti požiadal ústavný súd sťažnosťou napadnuté všeobecné súdy o zaujatie stanoviska (vyjadrenie) k predmetu sťažnosti.

2.1 Predseda okresného súdu vo vyjadrení sp. zn. 1 SprV 511/2008 z 8. októbra 2008 konštatoval, že sťažovateľovu sťažnosť považuje za neopodstatnenú.

2.2 Predseda krajského súdu vo vyjadrení sp. zn. 1 SprV/818/2008 z 2. októbra 2008 v podstatnom uviedol, že *„postup Krajského súdu... vo vyššie uvedených veciach bol správny a včasný. Súd konal prednostne a urýchlene...“*.

3. Ústavný súd nahliadnutím do spisu okresného súdu sp. zn. 2 T 116/2007 zistil, že sťažovateľ proti uzneseniu č. k. 2 T 116/2007-1382 z 20. februára 2008 (ktorým bola okrem iného žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu zamietnutá a ktorým bolo rozhodnuté o ponechaní sťažovateľa vo väzbe) nepodal sťažnosť. Toto rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené 27. februára 2008 a jeho právnomu zástupcovi 29. februára 2008. Ďalej zistil, že uznesenie krajského súdu sp. zn. 5 Tos 3/2008 z 21. januára 2008 bolo doručené sťažovateľovi 25. januára 2008 a jeho právnomu zástupcovi 28. januára 2008.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až § 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom.

Vychádzajúc z obsahu sťažnosti a jej petitu ústavný súd konštatuje, že predmetom sťažnosti je namietané porušenie označených práv zaručených ústavou a dohovorom uzneseniami okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 116/2007 z 20. februára 2008 a 17. júna 2008 (i) a uzneseniami krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn.

5 Tos 3/2008 z 21. januára 2008 a sp. zn. 5 Tos 28/2008 z 1. júla 2008 (ii), ktoré malo byť spôsobené okrem iného aj skutočnosťou, že v čase od „22. apríla 2007 do 9. mája 2007“ a v čase od „28. decembra 2007 do 20. februára 2008“ bola jeho väzba nezákonná, lebo „*absentuje rozhodnutie súdu o väzbe*“. Podľa tvrdenia sťažovateľa na uvedenú skutočnosť a s tým súvisiace „*porušenie uvedených článkov ústavy a dohovoru som poukazoval už v žiadosti o prepustenie z väzby zo 17. júna 2007, ako aj v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu zo 17. júna 2008.*“.

**1. K námietkam sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu č. k.
2 T 116/2007-1382 z 20. februára 2008**

Okresný súd predmetným uznesením žiadosť sťažovateľa z 10. februára 2008 o prepustenie z väzby na slobodu (v ktorej sa vyjadril aj k zákonnosti a dôvodnosti obžaloby podanej na neho 14. decembra 2007) zamietol. Súčasne rozhodol o ponechaní sťažovateľa vo väzbe. Toto uznesenie bolo doručené sťažovateľovi 27. februára 2008 a jeho právnomu zástupcovi 29. februára 2008 (pozri body 1 a 3 I. časti odôvodnenia). Sťažovateľ ani jeho právny zástupca proti nemu nepodali sťažnosť.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie je iba jeho povinnosťou ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti zabezpečovať v rámci svojej rozhodovacej právomoci ochranu základných práv a slobôd vrátane rešpektovania záväzkov vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná. Túto povinnosť majú aj všeobecné súdy ako primárni ochrancovia ústavnosti (napr. III. ÚS 79/02, I. ÚS 48/07).

Ústavný súd dospel pri predbežnom prerokovaní sťažnosti v tejto časti k záveru, že platná právna úprava trestného konania umožňovala sťažovateľovi v posudzovanej veci

právne účinným spôsobom namietat' porušenie svojich základných práv a slobôd garantovaných ústavou, resp. dohovorom.

V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že trestné konanie je od svojho začiatku až po jeho koniec proces, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií pre ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní a súdu naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietat' pochybenia znamenajúce porušenia základných práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že sťažovateľ mal k dispozícii účinné prostriedky na dosiahnutie ochrany svojich práv. Za daných okolností nie je daný dôvod, aby ústavný súd vstupoval v trestnej veci sťažovateľa do právomoci všeobecných súdov. Nevyužitie už uvedených možností ochrany označených práv sťažovateľa nemožno nahradzovať sťažnosťou podanou ústavnému súdu, ktorý môže konať len vtedy, ak fyzická osoba alebo právnická osoba nemala inú možnosť účinnej ochrany svojich práv (čl. 127 ods. 1 ústavy).

Preto ústavný súd po predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

Ústavný súd navyše v tejto súvislosti uvádza, že podanie sťažnosti ústavnému súdu po uplynutí dvojmesačnej lehoty je ďalším možným dôvodom na jej odmietnutie (v tejto časti) ako oneskorene podanej.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Dodržanie tejto dvojmesačnej lehoty je zákonným predpokladom na prijatie sťažnosti na ďalšie konanie. Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť.

2. K námietkam sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu č. k. 2 T 116/2007-1517 zo 17. júna 2008 a krajského súdu č. k. 5 Tos 28/2008-1534 z 1. júla 2008

Predmetným uznesením okresný súd žiadosť sťažovateľa z 11. júna 2008 o prepustenie z väzby zamietol. Svoje rozhodnutie odôvodnil okrem iného tým, „že žiadosť obžalovaného o prepustenie z väzby na slobodu nie je v súčasnosti dôvodná, nakoľko v predmetnej trestnej veci je potrebné vykonanie ďalších procesných úkonov spojených s doplnením dokazovania, čo je navyše zvýraznené novými skutočnosťami (vid'. Znalecký posudok Kriminalistického a expertízneho ústavu č. PZ č. p.: PPZ-2981/KEU-KE-EXP-2008) potvrdzujúcimi jednak relevantnosť výkonu väzby a taktiež tú skutočnosť, že menovaný je naďalej dôvodne podozrivý zo spáchania vyššie uvedených trestných činov, pričom na existencii väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. b) Tr. por. sa v porovnaní zo stavom keď bol obvinený vzatý do väzby nič nezmenilo...“.

O sťažnosti sťažovateľa proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 5 Tos 28/2008 z 1. júla 2008 tak, že sťažovateľovu sťažnosť zamietol. Svoje rozhodnutie krajský súd odôvodnil okrem iného takto:

„Krajský súd... pochybenie okresného súdu nezistil.

Rovnako ako súd prvého stupňa, tak i súd rozhodujúci o sťažnosti obvineného L. R. zistil jednak dôvodnosť trestného stíhania, ktorá je podložená nielen podanou obžalobou, ale aj doposiaľ na hlavnom pojednávaní vykonanými dôkazmi, jednak dôvodnosť zotrvania obvineného... vo väzbe z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. b) Tr. por.

Krajský súd už vo svojom uznesení zo dňa 21. januára 2008 sp. zn. 5 Tos 3/2008 podrobne rozanalyzoval dôvody, ktoré predstavujú u obvineného... reálnu obavu z marenia objasňovania skutočností závažných pre trestné stíhanie ešte aj v štádiu hlavného pojednávania... Treba zdôrazniť, že na základe svedeckých výpovedí... na hlavnom pojednávaní sa uvedená obava nerozplynula, ba práve naopak v nadväznosti na ďalšie vo veci vykonané dôkazy, tak ako sú zadokumentované v predložennom trestnom spise na č. l. 1386 - 1510, posilnila.

Odvolačí súd zvýrazňuje, že prípadné ukončenie dokazovania na hlavnom

pojednávani nie je tou skutočnosťou, ktorá by automaticky mala za následok zánik dôvodov kolúznej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Tr. por, ako sa mylne domnieva sťažovateľ, pretože až do právoplatného skončenia veci je daná súdu možnosť doplniť dokazovanie a pokiaľ v tomto štádiu trestného konania existuje reálna obava z konania obvineného predpokladaného v ustanovení § 71 ods. 1 písm. b) Tr. por., tak, ako je to v posudzovanom prípade, potom je dôvodné aj ďalšie trvanie väzby obvineného z vyššie uvedeného dôvodu...

Z uvedených dôvodov krajský súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia. “

Sťažovateľ namietal porušenie označených základných práv a slobôd v predmetnej veci postupom a rozhodnutiami oboch všeobecných súdov (okresného súdu a krajského súdu).

2.1 Podľa stabilného právneho názoru ústavného súdu (napr. I. ÚS 213/08) ak sťažovateľ má alebo v minulosti mal možnosť domáhať sa ochrany namietaného porušenia svojich práv pred všeobecným súdom, tak to vylučuje právomoc ústavného súdu konať o jeho sťažnosti. Tento nedostatok právomoci ústavného súdu vyplýva priamo z ústavy (čl. 127 ods. 1).

V posudzovanej veci sťažovateľ proti (v sťažnosti) namietanému uzneseniu okresného súdu č. k. 2 T 116/2007-1517 zo 17. júna 2008 podal riadny opravný prostriedok - sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd. Preto ústavný súd nemá právomoc na konanie o tej časti sťažnosti, v ktorej sa namieta porušenie sťažovateľových práv predmetným uznesením okresného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol, že v časti proti namietanému uzneseniu okresného súdu č. k. 2 T 116/2007-1517 zo 17. júna 2008 nie je daná jeho právomoc, a preto odmietol sťažnosť v uvedenej časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

2.2 Sťažnosť sťažovateľa v časti, v ktorej namieta porušenie označených základných práv a slobôd postupom a uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Tos 28/2008 z 1. júla 2008, ústavný súd odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť aj vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu (v danom prípade okresného súdu a krajského súdu - ide o väzobné súdy rozhodujúce v trestnom konaní) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom odmietnutia sťažnosti pre zjavnú neopodstatnenosť okrem iného aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 122/02, IV. ÚS 66/02), a tiež absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej (mutatis mutandis III. ÚS 138/02).

Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Taktiež nie je v právomoci ústavného súdu vykonávať hodnotenie dôkazov zistených všeobecnými súdmi a ani vyhodnocovať postup týchto súdov, ktoré z vykonaných dôkazov použili ako podklad na svoje rozhodnutie. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje len na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné,

a zároveň či nemajú za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02).

Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu nie je zjavne svojvoľné a neodôvodniteľné. Krajský súd náležite zistil skutkový stav a aplikoval naň relevantné ustanovenia platného práva, pričom svoj postup v odôvodnení riadne vysvetlil. Ústavný súd konštatuje, že argumentáciu krajského súdu treba považovať za dostačujúcu a ním použité argumenty v danom prípade za také, ktoré nie sú ani arbitrárne, ani zjavne neodôvodnené.

2.3 Na námietku sťažovateľa o nezákonnosti jeho väzby v čase od 22. apríla 2007 do 9. mája 2007, ako aj v čase od 28. decembra 2007 do 20. februára 2008 z dôvodu „*absentovania rozhodnutí súdu o väzbe*“ ústavný súd neprihliadol.

V prvom prípade (r. 2007) domáhanie sa nápravy sťažnosťou doručenou ústavnému súdu až 1. augusta 2008 je zjavne oneskorené (po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

V druhom prípade ústavný súd námietku sťažovateľa neakceptoval z dôvodu, že uznesenie okresného súdu z 20. februára 2008 (ktorým bolo okrem iného rozhodnuté aj o ďalšom ponechaní sťažovateľa vo väzbe) bolo doručené sťažovateľovi 27. februára 2008 a jeho právnomu zástupcovi 29. februára 2008, pričom proti tomuto uzneseniu sťažovateľ sťažnosť nepodal. Teda dôvodom nezaobrerania sa touto námietkou je jednak oneskorenosť vznesenia námietky ústavnému súdu, ako aj nedostatok právomoci ústavného súdu (pre nevyčerpanie opravných prostriedkov), čo vyplýva z ustanovení § 53 ods. 1 a 3 zákona o ústavnom súde.

3. Keďže uznesenie krajského súdu sp. zn. 5 Tos 3/2008 z 21. januára 2008 (ktorým bolo zrušené uznesenie okresného súdu sp. zn. 2 T 116/2007 zo 4. januára 2008 o prepustení sťažovateľa z väzby a sťažovateľ bol ponechaný vo väzbe) bolo doručené sťažovateľovi 25. januára 2008 a jeho právnomu zástupcovi 28. januára 2008 a sťažnosť bola doručená

ústavnému súdu až 1. augusta 2008, bolo potrebné sťažovateľovu sťažnosť aj v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

4. Ústavný súd pripomína, že pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania rozhoduje o jeho prijatí len vo vzťahu k základnému právu alebo slobode, porušenie ktorých sa namieta (napr. I. ÚS 50/01). Rozhodovanie o návrhu na zrušenie uznesenia, o prepustení sťažovateľa z väzby na slobodu, ako aj o návrhu na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a náhrade trov konania nie je rozhodovaním o základnom práve alebo slobode. Preto neprichádza do úvahy v rámci predbežného prerokovania o prijatí takýchto návrhov rozhodnúť.

5. Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. januára 2009